

1 Už všechny plachty své člun ducha mého
 2 pro lepší plavbu vodou zdvihá výše,
 3 opustiv vlny moře ukrutného.
 4 Zpívati budu chválu druhé říše,
 5 kde lidský duch své poskvrnění smyje
 6 a hodným nebe stane se tak spíše.
 7 Však tady z mrtvých povstaň, poesie,
 8 jsem, Musy svaté, váš, a bez prodlení
 9 ať Kallliopé zase poožije
 10 a provází tím zvukem svým mé pěni,
 11 jímž straky bědné poraněny byly,
 12 že už nesměly doufat v odpuštění. -
 13 Safiru východního opar milý
 14 a modř, jež vzduchem čistým pronikala
 15 až po kraj kruhu prvního v té chvíli,
 16 oči mé znovu těšit začínala,
 17 když vyšel jsem z mrtvého duchu sluje,
 18 jež srdce mé i zrak můj skličovala.
 19 Planeta, jež nás k lásce povzbuzuje,
 20 jas úsměvu přes celý východ šíří
 21 skrývajíc Ryby, s nimiž nebem pluje.
 22 Vpravo se obrátiv, já hvězdy čtyři
 23 u točny zhléd', k nimž kromě lidí
 24 prvotních nikdo pohled nezamířil.
 25 Zdálo se, že z nich nebe rozkoš klidí.
 26 Ó smutné sídlo na severní straně,
 27 že nikdo odtamtud je neuvidí !
 28 A když jsem odtrhl svůj pohled na ně,
 29 obrátiv jej k druhému pólu světa,
 30 odkud už zmizel Vůz, já nečekaně
 31 jsem uviděl osamělého kmeta,
 32 jenž víc, než syn kdy otci dlužen býval,
 33 hoden byl úcty pro svůj vzhled i léta.
 34 Vous dlouhý, prošedlý mu s brady
 35 splýval,
 36 jenž barvou podobný byl s jeho vlasy
 37 a na prsou mu tvořil dvojí příval.
 38 Ta čtyři svatá světla svými jasy
 39 tváří mu rozlévala tolik záře,
 40 až byl bych řekl, že to sluncem asi.
 41 „Kdo jste, že pospícháte ze žaláře
 42 věčného proti slepé řece nyní?“
 43 řekl', pohnuv počestným tím peřím tváře.

43 „Kdo ved' vás? Kdo vám svítilnou byl v
 44 síni
 45 té noci temné, z níž jste vycházeli,
 46 a jež vždy sluji Pekla černou činí?
 47 Což takto propast mění rád svůj celý?
 48 Či v nebi snad se úradek stal nový,
 49 že proklatci k mým skalám přijít směli?“
 50 Mne Vůdce k sobě přitisk' a slovy
 51 i rukou posunky mé tělo nutí
 52 i obočí mé k úctě ke kmetovi.
 53 Pak řek': „Sem nejdu po svém rozhodnutí:
 54 Na přání té, jež s nebe sestoupila,
 55 zde tomu druhem jsem při jeho hnutí.
 56 Že však se vůle tvá tak projevila
 57 podrobně zvědět, co se s námi dalo,
 58 v tom vůle má by ráda posloužila.
 59 Poslední tmou se nad ním nesmrákalo,
 60 však tak jí blízko byl v svém ošálení,
 61 že času zbývalo už velmi málo.
 62 Jak už jsem řekl, k jeho zachránění
 63 mě poslali a žádná jiná cesta
 64 než ta, po níž sem přicházíme, není!
 65 Já zjevil jsem mu, jak hříšný lid se trestá ;
 66 teď duchy, kteří očišťují sebe,
 67 mu ukázat chci v řádu tvého města.
 68 Jak šli jsme, dlouhá řeč by byla; s nebe
 69 však síla pomáhá mi tak ho vésti,
 70 aby moh' uslyšet a spatřit tebe.
 71 Teď jeho příchod laskavě rač snést:
 72 Svobodu hledá, jež se draho platí,
 73 jak ví, kdo pro ni zřek' se svého štěstí !
 74 Ty víš to, pro ni trpká nebyla ti
 75 smrt v Utice, kde zanechal jsi šaty,
 76 jež jasně tak v den velký budou plátí.
 77 Z platností řády věčné nejsou vzaty:
 78 On živ, mne Minos neztáh' do své trýzně,
 79 neboť já z kruhu jsem, kde láskou vzňaty
 80 oči tvé Marcie tě prosí plny žízně,
 81 bys, hrudi svatá, za svou měl ji stále.
 82 Pro její lásku, popřej nám své přízně !
 83 Nech sedmerem svých říší jít nás dále !
 84 Zvolíš-li dole zmíněn být, tvé paní
 85 tě připoměnu v úctě neskonale.“
 86 „Marcia byla milá tak, že na ní
 87 mé oči,“ odpověděl, „tehdy lpěly
 88 a vyplnil jsem každé její přání.
 89 Však co nás od sebe zlá řeka dělí,
 90 já po zákonu onom učiněném,

90 když vyšel jsem, už nepatřím jí celý.
91 Když pomoc paní nebeské ti věnem,
92 lichotit nemusíš se řečí plynnou -
93 mně stačí, že mne žádáš jejím jménem!
94 Nuž jdi! Však opásej dřív hladkou třtinou
95 tohoto zde a tvář mu také omyj,
96 ať poskvrněn už není žádnou špínou,
97 neb nijak slušné by se nezdálo mi,
98 až přijde před prvního sluhu Ráje,
99 aby měl zkalen zrak jak nevidomý.
100 Ostrůvek tento dole u okraje
101 na měkkém bahně rodí samé síti,
102 kde mořský příboj kolem něho hraje:
103 Rostlina řádná, jež chce listí mítí
104 anebo zdřevnatí a nepoddá se
105 vln úderům, tam nemohla by žítí.
106 Pak tudy zpět se nevracejte zase -
107 slunce, jež vychází, vám bude ukazovat,
108 kde nahoru snáz vystoupiti dá se.“
109 Tu zmizel nám. Já vstanu beze slova
110 a k Vůdci svému těsněji se vinu,
111 zvědav, co říká mi tvář básníkova.
112 On promluví: „Mých kroků drž se, synu,
113 je třeba, abychom se nazpět brali
114 svahem, jež sklání se až po hladinu.“
115 Už chvíle šera na ústup se daly
116 před světlem jasným tak, že bleskotání
117 vln v širém moři, poznával jsem v zdáli.
118 Tak kráčeli jsme opuštěnou plání
119 jak muž, jenž k cestě ztracené se vrací,
120 však marně bloudí, než zas stojí na ní.
121 Když pak jsme byli tam, kde pernou práci
122 má slunce s rosou pro věterek hravý,
123 pro který jenom zvolna se tak ztrácí,
124 tu obě ruce do zelené trávy
125 zlehounka položil můj Mistr milý;
126 proto já, poznav toho význam pravý,
127 zdvih’ k němu tvář, již slzy se mi lily.
128 Tak na tom místě odhalil mi zase
129 tu barvu, již mi hloubky pekla skryly.
130 Na pustý břeh jsme přišli v krátkém čase,
131 jenž nikdy neviděl plout přes hladiny
132 loď, která z plavby té kdy vrátila se.
133 Tam opásal mě, jak si přál to jiný.
134 Ó jaký div ! Ať vybral k tomu cíli
135 kteroukoli, hned pokorné ty třtiny
136 tam, kde je urval, stejně vyklíčily.